

HỒI BA MƯƠI BA**Ngàn Lốp Thạch Động Một Tiên Ông**

ốc Mộng Viễn nghe tiếng cười, tốt cùng kinh hãi, bởi cách vách đá dày mà tiếng cười vẫn khiến chàng đinh tai nhức óc và tâm thần rung động, chứng tỏ nội lực lão nhân này đã đạt đến cảnh giới chí cao tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên.

Hồi lâu tiếng cười mới dứt, tiếp theo là tiếng lão nhân hỏi:

- Chàng trai trẻ, Cốc Dương là tổ phụ người ư ?
- Vâng. Lão nhân gia là ai ?

Cốc Mộng Viễn sau khi nghe lão nhân hỏi đến tổ phụ mình, đã biết đối phương hẳn là một vị kỳ nhân tiền bối, nên liền thay đổi giọng điệu.

- Người không cần biết lão phu là ai, nhưng người cứ gọi lão phu là Thạch Động Lão Nhân được rồi.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối có thể vào gặp lão nhân gia chăng ?

Lão nhân cười:

- Sao người biết là có thể vào ? Thạch động này không có cửa ngõ, vậy mà người lại nghĩ ra được điều ấy, thật cơ trí hơn người.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối không hề nghĩ sâu, mà chỉ nghĩ đó là lẽ đương nhiên thôi.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Bởi văn bối nghĩ, nếu không có cửa ngõ, lão nhân gia sao có thể vào được chứ ?
- Đúng, đúng. Tôn nhi của Cốc Dương quả không mất môn phong họ Cốc.
- Lão nhân gia dường như có quen biết gia tổ phải không ?

Lão nhân cười ha hả;

- Chẳng những quen biết mà còn là thâm giao nữa, khi lệnh tổ vừa bước chân vào chốn giang hồ là đã trở thành bạn thân của lão phu rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên thầm nhủ:

- Nghe giọng điệu lão nhân này dường như bối phận còn cao hơn tổ phụ mình. Vậy lão nhân này là ai thế nhỉ ?

Lòng nghĩ vậy, miệng vẫn nói:

- Lão nhân gia có thể mở thạch động này không ?

- Người định làm gì ?

- Bái yết lão tiên bối.

Lão nhân bỗng cười to:

- Vậy là người không thành thật rồi.

- Vãn bối nói thật lòng mà.

- Người chẳng qua chỉ muốn biết lão phu là ai thôi.

- Lão tiên bối là Thạch Động lão nhân, vãn bối đã biết rồi.

- Sao ? Người đã biết rồi ư ?

- Vâng.

Lão nhân cười:

- Vậy người có thể đi được rồi.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt:

- Lão tiên bối muốn vãn bối đi khỏi nơi đây ư ?

- Người đã biết lão phu là ai rồi, tại sao lại không đi khỏi nơi đây ? Chả lẽ người muốn ở lại đây chịu khổ với lão phu. Ôi ! Lão phu lại nóng giận nữa rồi.

Lão nhân như thấy mình nói hớ, lập tức nín lặng.

Cốc Mộng Viễn thắc mắc hỏi;

- Lão tiên bối đã bị người hãm hại phải không ?

- Sao ? Ai hãm hại được lão phu kia chứ ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Nếu không, sao lão tiên bối lại bảo là ở đây chịu khổ ?

Lão nhân cười:

- Đó là do lão phu tự nguyện.
- Văn bối không tin.
- Không tin cũng đành chịu, nhưng lão phu nói đó là sự thật.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Vậy hẳn là có nguyên nhân to lớn phải không ?
- Đúng vậy.
- Nguyên nhân gì vậy ?

Lão nhân cười:

- Vì một cây trâm vàng.

Lão nhân bỗng lại nín lặng.

Cốc Mộng Viễn rung động cõi lòng. Trâm vàng ư ? Phải chăng là Tử Vân Kim Trâm ?

Thế là lòng hiếu kỳ của chàng càng gia tăng.

- Lão tiên bối sao lại không nói nữa thế này ?
- Người muốn biết gì ? Người có phải là tôn nhi của Cốc Dương hay không ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối đâu có điên, sao lại nhận kẻ khác làm tổ phụ chứ ? Còn về việc lão tiên bối hoài nghi văn bối, văn bối không hề buồn

Lão nhân cười:

- Nếu người là tôn nhi của Cốc Dương, lão phu hỏi người vài điều về mặt võ học, hẳn là người trả lời được.

Cốc Mộng Viễn vội nói:

- Lão tiên bối, văn bối nay đã hai mươi tuổi, chưa từng gặp gia tổ bao giờ.

Lão nhân sửng sốt:

- Sao, người chưa từng gặp Cốc Dương ư ?
- Vâng, gia tổ đã ẩn cư rồi.

Lão nhân bỗng tức giận:

- Người đối gạt ai vậy ?
- Văn bối nói thật mà.
- Vậy võ công của người từ đâu mà có ?
- Gia sư truyền dạy.
- Sư phụ người là ai ?
- Gia sư là Cát Hàn.

Lão nhân cười to:

- Sao ? Tiểu tử ngươi là đồ đệ của Cát lão ca ư ?
- Vâng.

Lão nhân trầm trầm:

- Thật không ngờ. thật không ngờ.

Buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Sư phụ người khỏe chứ ?
- Nhờ phúc trời, gia sư vẫn khỏe.
- Từ lúc chia tay với lệnh sư, thẩm thoát đã sáu mươi năm rồi.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy càng thêm kinh ngạc thắc mắc, lão nhân này thật ra là ai thế nhỉ ?

- Lão tiền bối có thể cho văn bối bái kiến được chăng ?

Lão nhân cười:

- Được thôi.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ:

- Văn bối bằng cách nào mới mở được cửa vào ?

Lão nhân cười:

- Đừng vội, lão phu hỏi người vài điều trước đã.
- Xin lão tiền bối cứ hỏi.
- Không Linh Chưởng của lệnh sư người đã luyện thành chưa ?
- Rồi, nhưng công lực hãy còn yếu kém.
- Người tuổi chỉ ngoài hai mươi, công lực yếu kém cũng chẳng sao.

Ngưng chốc lát, lão nhân mới hỏi tiếp:

- Trong Không Linh Chưởng có một chiêu có thể đả thương người ngoài mười trượng, thi triển thế nào ?

Cốc Mộng Viễn biết lão nhân chưa tin mình là đồ đệ của Không Linh Luyện Sĩ, lòng rất khích động cười nói:

- Chiêu ấy tên là Tài (cắt) Lưu Đoạn Sơn, khá giống với Trường Kiếm Thất Trảm trong thủ pháp Giáng Long Trảm, tiện tay xuất chưởng, xoay tay phát lực.

Lão nhân không chờ Cốc Mộng Viễn dứt lời, đã cười to nói:

- Thôi đủ rồi. Người quả là đồ đệ của Cát lão ca.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Lão tiền bối tin rồi ư ?

- Đương nhiên, chiêu Tài Lưu Đoạn Sơn này ngoài đệ tử của Cát lão ca, trên đời này có mấy ai biết được ? Huống hồ gì lại còn biết cách xuất thủ nữa.

Cốc Mộng Viễn lại hỏi:

- Lão tiền bối, cửa mở vào bằng cách nào ?

Lão nhân cười:

- Đừng vội, trước tiên người hãy cho lão phu biết, vì sao người lại đến đây ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Vãn bối chẳng phải cố ý đến đây, mà chỉ là sự ngẫu nhiên thôi.

- Vậy ư ? Sao người lại đến chốn hoang sơn này ?

- Vãn bối tìm Lăng Thiên Thiên.

Lão nhân lớn tiếng:

- Người tìm y thị chi vậy ?

- Vãn bối đòi người.

- Đòi người ư ? Đòi ai vậy ?

Cốc Mộng Viễn bèn thuật lại chuyện về bốn vị chưởng môn nhân, đoạn nói tiếp:

- Vãn bối vậy chẳng phải ngẫu nhiên là gì.

Lão nhân cười to:

- Cũng kể được là ngẫu nhiên.

Ngừng chốc lát, nói tiếp:

- Tiểu tử, lão phu thật bội phục hào khí hùng tâm của ngươi.
- Lão tiền bối quá khen, văn bối không dám nhận đâu.

Lão nhân cười:

- Lão phu đã bị giam cầm ở đây hai mươi tám năm, ngoài yêu phụ Lăng Thiên Thiên ra, người là người duy nhất nói chuyện với lão phu trong hai mươi tám năm qua.

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc:

- Lão tiền bối đã ở đây hai mươi tám năm rồi ư ?
- Người kinh ngạc lắm phải không ?
- Vâng nếu lão tiền bối không tự nói ra, văn bối thật khó thể tin được.

Lão nhân giọng cảm khái:

- Lão phu chỉ bởi một bước mắc lừa mới chuốc lấy hậu quả như ngày hôm nay, nói ra chỉ thêm hổ thẹn mà thôi. Tiểu tử, người đã gặp Lăng Thiên Thiên chưa ?

- Rồi.
- Yêu phụ ấy không làm khó người sao ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Bà ta đã thọ thương dưới Không Linh Chuồng của văn bối rồi.

Lão nhân lớn tiếng:

- Sao ? Người đã đả thương y thị ư ?
- Vâng.
- Tại sao người lại đả thương y thị ?
- Tình thế bất buộc, chẳng còn cách nào hơn.
- Có thể chết không ?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy hết sức thắc mắc, qua giọng điệu của lão nhân, hiển nhiên chính Lăng Thiên Thiên đã khiến ông ta phải bị giam thân tại đây suốt hai mươi tám năm dài, vậy mà ông lại quan tâm đến sự sống chết của Lăng Thiên Thiên thế này, thật là điều khó hiểu.

Cốc Mộng Viễn nghĩ nhanh, đoạn cười nói:

- Văn bối không cố ý sát hại bà ta, chỉ cần điều tức một ngày là sẽ bình phục.

- Thật vậy ư ?
- Văn bối không bao giờ cố ý sát hại kẻ khác.
- Tốt lắm. Không thì lão phu sẽ ôm hận suốt đời còn gì ?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên:

- Lão tiền bối có điều phụ bà ta ư ?

Lão nhân cười quái lạ:

- Phụ y thị ư ? Người đã nói trái ngược rồi.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Bà ta có điều phụ lão tiền bối, vậy sao lão tiền bối lại không cho văn bối sát hại bà ta ?

Lão nhân cười:

- Nếu người sát hại y thị, lão phu sao thể chính tay báo thù được chứ ?

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười to:

- Ra vậy.

Lão nhân bỗng hỏi:

- Tiểu tử, người có muốn gặp lão phu không ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối đang định bái kiến tôn nhan đây.
- Vậy người hãy tìm trên nóc thạch động xem, nếu có một chiếc khoen sắt, đó chính là then chốt để mở cửa thạch động.
- Văn bối xin tuân mệnh.

Cốc Mộng Viễn dứt lời, liền tức với thế Long Phi Cửu Thiên tung mình lên cao hơn ba trượng, tay trái vung ra sau, người liền bay thẳng tới năm thước, tay phải lại vung nhẹ, người lại bay ngang sang trái một trượng, cứ thế lượn trên không ba lượt, rồi mới hạ xuống đất.

Lão nhân cười nói;

- Tiểu tử, người chưa tìm ra phải không ?
- Văn bối đã tìm kiếm ba lượt nhưng chẳng thấy khoen sắt nào cả.

Lão nhân khẽ thở dài:

- Trong thoáng chốc mà người đã lượn trên không đến ba lượt, chả lẽ người đã luyện thành Đại Diễn Quy Huyền Chân Khí rồi ư ?

Cốc Mộng Viễn khiêm tốn:

- Văn bối chỉ luyện được phần ít thôi.

Lão nhân cười:

- Khá lắm. Nếu lão phu đoán không lầm, thân thủ người hiện nay trong võ lâm e chẳng dễ gặp đối thủ nữa rồi.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Võ học bao la, chút tài nghệ của văn bối thật chẳng đáng kể.

Lão nhân cười to:

- Người tuổi trẻ biết khiêm tốn như vậy, thật lão phu hết sức vui mừng.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Khoen sắt ấy được gắn ở chỗ lõm, rất giống với mâu đá, người hãy đặc biệt lưu ý đến những chỗ lõm, hẳn sẽ tìm ra.

- Văn bối thử tìm lại lần nữa thử xem.

Đoạn lại tung mình lên không, lần này chàng hết sức lưu ý đến những chỗ lõm trên nóc thạch động, phàm có chỗ lõm chàng đều sờ tay vào cả.

Cứ thế đến lần tung mình thứ bảy thì chàng tìm được khoen sắt.

Vừa lúc ấy, lão nhân cất tiếng hỏi:

- Đã tìm được rồi phải không ?

- Vâng.

- Hãy kéo mạnh xuống.

Cốc Mộng Viễn liền hạ người xuống, tiện tay kéo mạnh, lập tức có tiếng “ầm ầm” vang lên liên hồi.

Cốc Mộng Viễn buông tay, quay người nhìn, chỉ thấy trên vách đá đã hiện ra một cửa động sáng tỏ.

Tiếng nói lão nhân từ trong thạch động vọng ra:

- Hãy vào đi. Tiểu tử, lão phu chưa thực hiện được lời ước thệ nên không thể ra ngoài gặp, mong người đừng trách lão phu hống hách kẻ cả.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối vào động bái yết lão tiên bối là đúng phép tắc rồi.

Đoạn liên cất bước đi vào động. Chỉ thấy thạch động này không rộng lắm, nhưng rất sạch sẽ và bốn vách không hề có chút mùi ẩm mốc.

Một giường, một ghế dựa, một bàn và một kiếm, trong động chỉ vồn vện có vậy mà thôi.

Một lão nhân tóc bạc phơ, tướng mạo rất cổ kính đang ngồi xếp bằng trên giường.

Lão nhân mặc một chiếc áo dài màu xanh nhạt, tuy đã trải qua gần ba mươi năm, song màu áo vẫn như mới, và cả đôi vớ cũng còn trắng sạch như tuyết.

Cốc Mộng Viễn chăm chú nhìn lão nhân, lão nhân cũng nhìn Cốc Mộng Viễn nói:

- Tiểu tử, quả người là long phụng chốn nhân gian.

Lão nhân ánh mắt rực lên, cười to nói tiếp:

- Lão phu thật ngưỡng mộ Cát lão ca có được một đệ tử y bát như thế này.

Cốc Mộng Viễn vòng tay xá dài, cung kính nói:

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn bái kiến lão tiên bối.

Lão nhân khoát tay:

- Khởi, khởi.

Cốc Mộng Viễn vừa khom mình, chợt cảm thấy một luồng tiềm lực mạnh mẽ vô hình ập đến, cơ hồ nâng bổng chàng lên.

Chàng cả kinh thầm nhủ:

- Công lực lão nhân này chẳng kém gì năm vị sư huynh, nhưng chẳng rõ ông ta thật ra là ai ?

Lòng chợt kinh nghi, song miệng lại nói:

- Trước lão tiên bối, văn bối đại lễ cung bái là phải.

Lão nhân cười:

- Người muốn biết lão phu là ai phải không ?

Cốc Mộng Viễn sửng sốt:

- Sao lão tiên bối biết được lòng văn bối ?

Lão nhân cười:

- Người ánh mắt bất định và còn có vẻ mong ước điều gì, ngoài việc muốn biết lão phu là ai, còn gì khác hơn nữa chứ ?

- Lão tiên bối thật tinh mắt.

Lão nhân cười:

- Tiểu tử, lão phu vừa thấy ngươi là thích mến rồi.

- Được lão tiên bối ưu ái, vãn bối vô cùng vui sướng.

- Câu này quả không phải là giả dối.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, lão nhân cười nói tiếp:

- Lão phu khi xưa đi lại trên giang hồ, phàm người nào gặp lão phu ngoại trừ bậc lão tiên bối, có mấy ai không muốn học ở lão phu một chút gì kia chứ ?

Đoạn bồng ngựa mặt buông tiếng cười vang, đó là bởi lão nhân vừa nhớ lại quá khứ oanh liệt, bất giác hào khí bùng dậy.

Cốc Mộng Viễn cười nói:

- Lão tiên bối nói vậy, thật vãn bối càng lấy làm vinh hạnh hơn.

- Dường như ngươi càng muốn biết lão phu là ai phải không ?

Cốc Mộng Viễn ngưng ngù:

- Vãn bối không dám.

Lão nhân cười:

- Đó là lẽ thường tình thôi.

Bồng khê thở dài nói tiếp:

- Thịnh danh lụy người, lão phu thật thấm thía mùi đau khổ ấy.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên:

- Lão tiên bối hãy còn mối hận lòng khác nữa ư ?

Lão nhân cười ảo não:

- Ai mà không có mối hận lòng. Tiểu tử ngươi thì sao ?

- Vãn bối ư ?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, nói tiếp:

- Vãn bối dường như là không có.

Lão nhân cười to:

- Sao giọng nói của người không được quả quyết thế ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối quả tình là không có mối hận lòng gì.

Lão nhân chú mắt nhìn Cốc Mộng Viễn:

- Thật ư ?

Rồi lão lại cười:

- Có lẽ là người chưa gặp.

Nhưng bỗng lắc đầu nói tiếp:

- Có lẽ người có mà không hay biết đó thôi.

- Mong không phải là như vậy. Nếu không văn bối e rằng không đủ kiên nhẫn như lão tiền bối, tự cam khổ sở giam thân trong thạch động gần ba mươi năm dài.

Lão nhân ha hả cười to:

- Đó cũng là một câu nói thành thật.

Cốc Mộng Viễn chau mày:

- Chẳng lẽ những gì mình nói, ngoài hai câu ra đều là giả dối cả hay sao ?

Nhưng miệng lại nói:

- Những mối hận lòng của lão tiền bối hẳn là hết sức đau khổ, văn bối đã vô tình khơi dậy, thật lòng vô cùng áy náy.

Lão nhân cười:

- Lão phu không giận người đâu, người chớ bận tâm.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Tiểu tử, giờ người đã nghĩ ra lão phu có thể là ai rồi phải không ?

Cốc Mộng Viễn cười gượng:

- Văn bối ngu xuẩn, chưa suy ra được lão tiền bối là ai cả.

- Người cứ thử đoán xem.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười chú mắt nhìn lão nhân, chỉ cảm thấy mặt lão nhân rất quen, song điều ấy lại khiến chàng trở nên rối trí hơn, quên mất đây là Hàn Bích Cung, người ngoài sao thể vào được ? Không thì hẳn chàng đã nghĩ ra rồi.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng lắc đầu nói:

- Văn bối thật là tối dạ.

Lão nhân cười hiền từ:

- Người thật đôn hậu, rất là đáng thương.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt:

- Lão tiên bối cho là văn bối quá ngu xuẩn phải không ?

Lão nhân lắc đầu:

- Không phải. Con người khó có lúc không hồ đồ.

Bỗng thở dài thậm thượt, nói tiếp:

- Lão phu chính bởi quá thông minh nên mới bị giam tại đây mấy mươi năm dài.

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời:

- Vậy là thông minh lại bị thông minh hại rồi.

- Đúng vậy. Lão phu nêu ra một chút manh mối nữa, người thử suy nghĩ xem, không chừng đoán ra được lão phu là ai cũng nên.

- Xin lão tiên bối hãy nói ra.

- Nơi đây là chốn nào ?

- Địa động trong Hàn Bích Cung Đại Tuyết Sơn.

Lão nhân cười ha hả:

- Thừa thãi nhiều quá, lão phu đã tự xưng là Thạch Động Lão Nhân, người hà tất thêm vào địa động, nào Đại Tuyết Sơn làm gì ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Vâng, văn bối luôn khó thể tìm ra được trọng điểm của một vấn đề.

- Người thử đoán lần nữa xem ?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, thầm nhủ:

- Đó là manh mối ư ? Vậy thì đâu cần lão phải nhắc nhở chứ ?

Nghĩ đoạn bèn nói:

- Lão tiên bối không nói rõ hơn được sao ?

Lão nhân cười:

- Thôi được, lão phu hỏi người, Hàn Bích Cung này do ai xây dựng ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối biết, người xây dựng là Khô Trúc Tiên Ông lão tiền bối, tôn đại nhân của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tồn Tiêu Hồng, chủ nhân hiện nay.

- Người nói rất đúng.

Cốc Mộng Viễn nhíu mày:

- Điều ấy liên quan gì đến lão tiền bối kia chứ ?

- Đương nhiên là có liên quan.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Tiên Ông đã quy tiên, lão tiền bối nói vậy hẳn là mặc nghịch chi giao của lão nhân gia ấy.

Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ, chậm rãi nói tiếp:

- Bậc lão tiền bối có thể xứng kết giao mặc nghịch với Khô Trúc Tiên Ông, trên đời này phỏng có được mấy người ? Gia sư, năm vị sư huynh và... và còn.

Bổng cười to nói:

- Văn bối biết rồi.

Lão nhân cũng cười to hỏi:

- Lão phu là ai nào ?

- Có thể kết giao mặc nghịch với Khô Trúc Tiên Ông, lại ở trong Hàn Bích Cung, văn bối tính ra chỉ có vài người.

Lão nhân cười tiếp lời:

- Không sai.

- Nên văn bối mới nghĩ đến một vị kỳ hiệp hiếm thế.

Lão nhân thoáng biến sắc mặt:

- Ai ? Lão phu là ai ?

- Vị kỳ hiệp này ngang danh với gia sư.

- Người muốn nói là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng chứ gì ?

Cốc Mộng Viễn trố mắt:

- Chẳng lẽ lại không đúng ?

Lão nhân buông tiếng cười dài:

- Sai rồi. Thật là sai quá xa.

Cốc Mộng Viễn chau mày:

- Vãn bối thật không sao đoán ra được.

- Sao người không nghĩ gần một chút.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Chẳng hạn như chủ nhân Hàn Bích Cung

Cốc Mộng Viễn sửng sốt:

- Lão tiền bối

Chàng trở to mắt vẻ không tin, lắc đầu nói tiếp:

- Không, lão tiền bối sao thể là Khô Trúc Tiên Ông được?

